

Borja Penalba: "He arribat a un grau més en el meu camí de compositor"

"Si no fores (no amb mi)" de Roc Casagran és un dels cinc finalistes al IX Certamen Terra i Cultura

La cançó "Si no fores (no amb mi)" cantada per **Mireia Vives** i tocada i composta per **Borja Penalba** pertany a la novel·la *L'amor fora de mapa* (Sembra Llibres, 2016) de Roc Casagran, que inclou 14 poemes, dos dels quals ("La solitud" i "Post coitum tristesse") ja havien estat treballats prèviament entre escriptor i músic en una relació artística llunyana.

Mire Vives i Borja Penalba Foto: Xavier Mercadé

Què vas veure en els poemes de l'escriptor i poeta Roc Casagran per voler-ne fer un disc amb Mireia Vives i el rapsoda Francesc Anyó?

Amb en Roc havíem treballat junts. Ens vam conèixer fa deu anys, i l'altre dia en un bolo de *L'amor fora de mapa* a Bigues i Riells ens en vam adonar en assistir al quarantè aniversari d'una amiga comuna, on jo havia actuat amb el **Feliu Ventura** just quan ella n'havia fet trenta. I fa dos o tres anys, amb el Roc, vam dir de treballar un poemari musicat junts (una mica emmirallant-nos en els projectes que havien fet conjuntament en Miquel Martí i Pol i en **Lluís Llach**), però l'havíem aparcat per incompatibilitat d'agenda i per la distància física (jo al País Valencià i ell al Principat). D'aquella època, però, en Roc en va recuperar per a la seva novel·la dos poemes musicats, "La solitud" i "Post coitum tristesse". Li anaven bé per al seu relat, i va fer dotze poemes més que llavors em va demanar que musicqués. Vam trobar les sinergies per desenvolupar un treball entre dos artistes de dues disciplines diferents com som, teníem la complicitat de Sembra Llibres...

Per què vas triar Mireia Vives per cantar aquestes musicacions?

El disc és molt eclèctic, té diferents músiques i respon a totes les que m'agraden. Les primeres idees musicals de gairebé tots els poemes em van sortir fluidament, la musicalitat, la melodia. La idea de la melodia és el primer que tinc en compte, i va sortir ràpidament i a poc a poc va anar creixent. En Roc em va trucar per musicar, de seguida li vaig dir que sí, i com que jo en aquell moment estava treballant amb la **Mireia Vives**, vam anar treballant el repertori sense pressa però sense pausa. Si junts fèiem "Cançó de fer camí" o "Aquell agost amb punt final", o la seva cançó cent per cent pròpia "Dona peix", després vam anar treballant les cançons d'en Roc Casagran, que va ser la bona manera de consolidar i donar empenta al nostre treball setmanal. Teníem un termini, i això ens obligava a posar-nos les piles o, com en diem València, *posar un petardo en el culo* al projecte.

Quin és el lloc de la poesia en el teu art?

Amb **Tomàs de los Santos** havíem fet el disc *Dones i dons* (Mésdemil, 2014), del qual la cançó "Homenatge Anònim XV" va guanyar el Premi Miquel Martí i Pol. Allà qui va treballar les melodies era en Tomàs, mentre que aquí a "Si no fores (no amb mi)" la melodia és meva; podríem dir que hi ha un grau més en el meu camí de compondre música. En el treball amb en Tomàs em vaig començar a atrevir a cantar dues o tres cançons (venia de fer només veus per a **Feliu Ventura** abans). Ara el pas era compondre. Tot plegat respon a un procés intern meu, de creixement

artístic.

Què té aquesta cançó/poema que no tenen les altres del disc?

Respon a una escena de la novel·la on el protagonista, el poeta Llull, dedica aquest poema a la Clàudia i li diu alguna cosa com que 'si no haguessis estat amb mi, no hi hauria una sèrie de coses'. No és parlar de l'amor en abstracte (hi ha altres poemes que en parlen, de l'enyorança o de la solitud), sinó un parlar de l'amor molt dirigit a una persona.

Què et continua fent il·lusió de quedar finalista del Premi Miquel Martí i Pol?

Jo ja, amb aquesta, n'he quedat finalista quatre vegades. A més d'"Homenatge Anònim XV" del **Tomàs**, també hi havia treball meu en "La casa de música vora el mar" o "Cançó de fer camí" en altres edicions. Aquesta musicació és la quarta, el "Si no fores (no amb mi)", i em fa molta il·lusió alhora que ho visc amb certa contradicció perquè és una cosa que també em violenta. Em fa certa vergonya. Realment és una de les cinc millors davant més de quatre-centes? Tot això és molt relatiu. I tanmateix és bonic que un jurat tancat et faci un reconeixement. Jo no em sent ni millor ni pitjor que ningú. El component jerarquitzador dels premis és una cosa que m'ha violentat sempre una mica.